

SANKTA MARGARETHA

oms huist er in Ketterdam een tijdje een demon in een van de grachten, en deze keer verschool er zich een onder een brug in de Tuinwijk. Het was een afzichtelijk wezen met akelige klauwen, een witte geschubde huid en een lange rode tong.

Elke ochtend liepen kinderen over de brug naar school en 's middags weer terug naar huis, twee aan twee in een rij. Ze wisten niet dat er een demon in de stad was komen wonen, dus lachten en zongen ze zonder zich erom te bekommeren of ze daarmee misschien te veel aandacht zouden trekken.

Toen de kinderen op een ochtend over de brug liepen, hoorden ze een stem die lieflijk fluisterde: 'Jorgy, Jorgy, jij zult de eerste zijn.'

Nu was er inderdaad een jongetje dat Jorgy heette, en toen de kinderen de zangerige stem hoorden plaagden ze hem er vreselijk mee, al trok niemand zich er verder veel van aan. De hele dag bleef de stem fluisteren. Hij achtervolgde hen tijdens de lessen en terwijl ze in de pauze speelden: 'Jorgy, Jorgy, jij zult de eerste zijn.' Maar verder gebeurde er niets, dus wandelden de kinderen 's middags in een keurige rij twee aan twee naar huis. Ze joelden en giechelden toen ze de brug overstaken.

Toen ze aan de overkant kwamen, was Jorgy nergens te bekennen.

'Maar hij was hier net nog!' riep Maria, die naast de arme Jorgy had gelopen.

De kinderen renden naar huis en vertelden het aan hun ouders, maar niemand luisterde toen ze de fluisterstem beschreven. De

vaders en moeders zochten overal en voeren in bootjes over de gracht, maar nergens zagen ze Jorgy. Ze waren ervan overtuigd dat dit het werk van een gek of een misdadiger moest zijn, dus zetten ze overal langs de schoolroute wachters neer.

Toen de kinderen de volgende dag naar school liepen, durfde Maria de brug niet over. Ze hoorde een stem die zei: 'Maak je maar geen zorgen, ik hou je hand wel vast, dan kan niemand je meenemen.'

Maria dacht dat het haar vriendin Anna was, dus pakte ze haar hand. Maar toen ze aan de andere kant van de brug aankwamen, was Maria's hand leeg en Anna was verdwenen. De kinderen huilden en riepen om hulp, en hun leraren en ouders speurden alle straten en grachten af. Anna werd niet gevonden.

Opnieuw vertelden de kinderen thuis over de fluisterstem, maar hun ouders waren veel te overstuur om te luisteren. In plaats daarvan verdubbelden ze het aantal wachters.

De volgende ochtend liepen de kinderen stilletjes naar school en toen ze de brug naderden, kropen ze dicht tegen elkaar aan. 'Kom maar, kom maar,' fluisterde de demon.

Maar in een bovenwoning boven een juwelierswinkel keek Margaretha net uit het raam. In de winkel beneden verkocht haar vader de prachtigste sieraden, en veel ervan waren ontworpen door Margaretha. Ze had er talent voor om de kleinste details te bedenken, en de edelstenen die zij gebruikte waren mooier en zuiverder dan je voor mogelijk hield.

Terwijl ze die ochtend in het vierkantje zonlicht bij haar raam aan het werk was, zag ze de demon als een sliert rook opspringen om de kleine Maria vast te grijpen. Margaretha schreeuwde naar het ellendige schepsel, en zonder erbij na te denken pakte ze een saffier en smeed die naar de demon.

Terwijl de edelsteen door de lucht vloog, viel het zonlicht erop, waardoor de saffier glinsterde als een vallende ster. De demon bleef als aan de

grond genageld staan. Hij gooide zijn prooi opzij en sprong de gracht in, achter de prachtige edelsteen aan. Maria rolde over de keien. Haar billen waren bont en blauw en haar knie was geschaafd, maar ze rende veilig en wel naar school met de andere kinderen en was dankbaar dat ze gered was.

Margaretha probeerde haar vrienden en burens te vertellen wat ze had gezien. Ze luisterden aandachtig, want Margaretha was een verstandig meisje, dat nooit zomaar iets verzong. Toch geloofde niemand haar eigenaardige verhaal, niet echt. Ze waren het erover eens dat ze koorts moest hebben en raadden haar aan om vroeg onder de wol te kruipen.

Margaretha liep inderdaad naar haar kamer, maar daar ging ze achter haar werktafel zitten en hield de brug scherp in de gaten. En de volgende ochtend al, toen de demon opnieuw probeerde Maria te grijpen, gooide Margaretha een grote hanger van smaragd in de gracht. De demon smiet Maria in een portiek en sprong in het water om de edelsteen op te vissen.

Nu wist Margaretha natuurlijk dat dit zo niet verder kon. Op een dag zou ze te langzaam zijn en dan zou de demon een ander kind grijpen, dus begon ze over een oplossing na te denken. De hele nacht werkte ze door aan een bijzonder sieraad: een diamanten broche die zo zwaar was dat ze hem nauwelijks kon optillen. Toen de dag aanbrak, gebruikte ze een katrol om het sieraad van haar werktafel het raam uit te tillen en het daarna boven de gracht te laten zakken totdat het touw strak stond. In de winkel beneden keken de klanten van haar vader wel vreemd op van alle eigenaardige geluiden die van boven klonken, maar met de elke dag verdwijnende kinderen hadden ze wel andere zorgen aan hun hoofd.

Toen de kinderen deze keer naar de brug toe liepen, stond Margaretha er klaar voor. Zodra de demon tevoorschijn sprong, liet ze het touw los. Met een enorme plons viel de broche in de gracht. Maar zelfs de korte glimp die de demon van de diamant had opgevangen was genoeg om hem gek te maken van begeerte.

De demon dook het donkere water in, zonder nog maar een tel na te denken over kinderen die hij kon verslinden, en stak zijn klauwen uit naar de diamant die op de bodem van de gracht lag. Maar de broche was te zwaar om op te tillen. Iedereen met een greintje verstand zou het sieraad daar hebben laten liggen, maar demonen hebben geen verstand, alleen begeerte. De demon had de broche zien glinsteren toen die viel en wist dat dit juweel mooier en begeerlijker was dan alles wat hij ooit had gezien.

De demon stierf al worstelend met de diamant, en een tijdje later kwam zijn verdronken lichaam bovendrijven. De Handelsraad wilde het lijk en gebruikte de huid als altaardoek in de Handelskerk.

Er wordt gezegd dat vele jaren later, toen de grote droogte kwam en al het water uit de grachten verdween, op de bodem van de gracht een hele berg sieraden werd gevonden, waaronder een broche die zo zwaar was dat niemand hem kon optillen, en onder de stapel edelstenen een hoopje kinderbotten.

Elk jaar worden er lantaarns aangestoken langs de gracht en wordt er gebeden tot Margaretha, de beschermheilige van dieven en verdwenen kinderen.